ΕΤΟΣ Δ'. Ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῇ 27 Ἰουλίου 1914 ΑΡΙΘ. 188.

ΠΟΙΜΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗι ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΔΑΠΑΝΗι ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΟΜΙΛΙΑ Κ'.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

«*Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου*
» *ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς*».

Εἰς τὴν προηγουμένην ὁμιλίαν κατεδείξαμεν ὅτι ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἤτοι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πηγὴ πάσης εὐτυχίας, ἐν ᾧ τοὐναντίον ἡ ἀνυποταξία εἰς τὸν Θεῖον Νόμον, ἡ ἀνταρσία κατὰ τοῦ θείου θελήματος εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς κακοδαιμονίας ἡμῶν. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον ὅτι τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ ἀποκρούσωμεν καὶ μακρύνωμεν ἀφ' ἡμῶν τὰς συμφορὰς καὶ ἐξασφαλίσωμεν εἰς ἑαυτοὺς τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ὑποταγὴ πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Νόμον αὐτοῦ, πρὸς τὸ πανάγιον αὐτοῦ θέλημα.

Καὶ τῷ ὄντι. Διατί σήμερον ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ κατήντησαν νὰ ἦναι δυσκυβέρνητοι, ἕτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς διαμαρτυρίας, συνωμωσίας, ἐπαναστάσεις; Διατί ὁ λαὸς ἔπαυσε σεβόμενος, ἀγαπῶν καὶ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν; «*Καὶ νῦν βασιλεῖς σύνετε, παιδεύθητε*». Διατί ὁ λαὸς περιῆλθεν εἰς τὸ λυπηρὸν τοῦτο σημεῖον; Διότι δὲν ὑπακούει πλέον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι παραβιάζει τοὺς νόμους αὐτοῦ, διότι οὐδεμίαν αἰσθάνεται ἀγάπην καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν μόνην πηγὴν καὶ τὸ μόνον στήριγμα πάσης ἐξουσίας. Λοιπὸν πρώτιστον καὶ κύριον

ἔχουσι καθῆκον οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν καὶ πάντες οἱ οἱανδήποτε ἀσκοῦντες ἐξουσίαν νὰ μεριμνῶσιν ὅπως τὸ πανάγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα ἀπολαύῃ ἀπολύτου σεβασμοῦ παρὰ πάντων, οἱ νόμοι αὐτοῦ νὰ φυλάττωνται καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ νὰ ἦναι σεβαστόν, διότι ὑπὸ μόνους τοὺς ὅρους τούτους εἶναι δυνατὸν νὰ κυβερνηθῇ ὁ λαὸς καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ εὐτυχίαν καὶ πρὸς ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν Κυβερνητῶν.

Κοινωνία χωρὶς Θεὸν καὶ ἑπομένως μὴ τηροῦσα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ εἶναι ἀληθινὸς Ἅδης. Ὅλα τὰ κακὰ ἔνστικτα, ὅλα τὰ πάθη, ὅλαι αἱ κακίαι μαίνονται ἀχαλίνωτοι ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς καὶ ἀπειλοῦσι τὸν καταποντισμὸν καὶ ὄλεθρον αὐτῆς. Οἱ γονεῖς οἱ μὴ διδάξαντες καὶ ἐθίσαντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὸ νὰ φοβῶνται, σέβωνται, ἀγαπῶσι καὶ λατρεύωσι τὸν Θεόν, πικροὺς τρυγῶσι τοὺς καρπούς, διότι τὰ τοιαῦτα τέκνα περιφρονοῦσι τὸ κῦρος αὐτῶν καὶ οὐδένα σεβασμὸν ἢ ἀγάπην τρέφουσι πρὸς αὐτούς.

Τὸ κράτος εἶναι τὸ ἀντίτυπον τῆς οἰκογενείας, διότι τὸ κράτος εἶναι ἡ συνένωσις ὅλων τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὸ οἰκογενειῶν. Ἐὰν Κράτος τι ἦναι ἀσεβές, ἐὰν διά τε τῶν λόγων καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ δὲν ἀνομολογεῖ εἰλικρινῶς ὅτι τὴν ἐξουσίαν ἔχει παρὰ Θεοῦ, ἐὰν δὲν ἀσκῇ ταύτην ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοῦ λαοῦ, ἐὰν οἱ νόμοι αὐτοῦ δὲν εἶναι τεθεμελιωμένοι ἐπὶ τοῦ θείου Νόμου, ἐὰν αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν θεῖον νόμον, ὅστις μόνος διδάσκει τὴν εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους ὑποταγήν, τί θὰ συμβῇ; Τὸ Κράτος τοῦτο εἶναι καταδεδικασμένον ἐκ τῶν προτέρων. Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ θὰ περιφρονεῖται, οἱ νόμοι αὐτοῦ θὰ ἦναι ἀνίσχυροι, ὁ δὲ λαὸς οὐδὲν ἕτερον διαβλέπων ἐν τοῖς κυβερνήταις αὐτοῦ εἰμὴ ἄρχοντας ἀνικάνους ἢ τυράννους θὰ ἐκτραχηλισθῇ εἰς ὄργια καὶ ἐμφυλίους σπαραγμούς.

Ἀλλ᾽ ἴσως τις εἴπῃ ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ διαθέτει λόγχας καὶ πυροβόλα. Δέον ὅμως οὗτος νὰ μάθῃ, ὅτι τὰ μέσα ταῦτα ἀείποτε ἐξηλέγχθησαν ἀνίσχυρα εἰς τὸ νὰ κυβερνήσωσι καὶ καθυποτάξωσι λαόν. Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ μόνος κώδιξ ὁ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων πρὸς τὸν Θεόν, τὴν κοινωνίαν καὶ ἑαυτούς· εἶναι ὁ μόνος κώδιξ, δι᾽ οὗ δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον. Οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἄνευ τοῦ στηρίγματος καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν θείων νόμων ἐξελέγχονται ἀνίσχυροι εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶναι νεκρὸν γράμμα διὰ τὴν συνείδησιν αὐτῶν.

Τί δὲ μέλλει νὰ συμβῇ ἐν κοινωνίᾳ ἐν ᾗ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δὲν φυλάττεται, κατὰ μείζονα δὲ λόγον οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι περιφρονοῦνται; Τί θὰ συμβῇ; Ὅλα τὰ κακὰ καὶ ὅλαι ὁμοῦ αἱ ἀταξίαι· οἱ ἄνθρωποι ἄνευ χαλινοῦ καὶ χωρὶς τύψιν συνειδότος θὰ ἐξοκέλλωσιν εἰς πᾶν εἶδος ἐγκλήματος. Ἐν τῷ κόσμῳ τότε εἷς μόνος θὰ ἐπικρατήσῃ νόμος, ὁ νόμος τοῦ ἰσχυροτέρου. Ὁ ἰσχυρὸς καὶ κτηνώδης ἄνθρωπος θὰ φονεύῃ τὸν ὅμοιόν του· ἕτερος ἰσχυρότερος καὶ κτηνωδέστερος θὰ φονεύῃ τοῦτον καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως θὰ αὐτοκτονήσῃ ἐξ ἀπελπισίας. Ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ.

Ἐν τοιαύτῃ κοινωνίᾳ αἱ ἀρεταὶ αἱ ὁδηγοῦσαι εἰς τὴν ἠθικὴν τελειό-

τητα τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἄγνωστος· ἡ δικαιοσύνη οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογήν. Τὸ ἐμπόριον, τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο μέσον πρὸς τὴν εὐημερίαν τῶν Κρατῶν, καὶ τόσον εὐχάριστον ὅταν διενεργεῖται νομίμως καὶ διὰ θεμιτῶν μέσων, οὐδὲν ἕτερον θὰ ἦναι εἰμὴ σύστημα λωποδυτῶν ἐξαπατώντων ἀλλήλους. Ἐν τοιαύτῃ κοινωνίᾳ οὐδεμία ὑπάρχει ἀσφάλεια οὔτε περιουσίας, οὔτε τιμῆς, οὔτε ζωῆς.

Ποῖα δ᾽ εἶναι τὰ ἀγαθὰ τῶν ὑποτασσομένων εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ κατ᾽ ἀκολουθίαν εἰς τὸν θεῖον Νόμον, ὅστις, ὅπως καὶ προηγουμένως εἴπομεν, εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ θείου θελήματος; Τὰ ἀγαθὰ ταῦτα καὶ τὰ ὠφελήματα εἶναι πολλὰ καὶ πολύτιμα καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν.

α΄) Ὁ ἄνθρωπος ὅστις καταγίνεται εἰς τὸ νὰ μάθῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ συμμορφοῦται πρὸς αὐτὸ εἶναι ἀπηλλαγμένος τῶν ἀποπλανήσεων τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὰ πάθη καὶ τὴν σάρκα αὐτοῦ. Εἶναι πάντοτε βέβαιος, ὅτι εὑρίσκεται ἐν τάξει, ὅτι ἐκπληροῖ πᾶσαν δικαιοσύνην, ὅτι κατορθοῖ πᾶν ἀγαθόν, ὅπερ ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ παρ᾽ αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου δὲ εἰρήνη βαθεῖα καὶ γαλήνη γλυκεῖα καταπλημμυρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν· διατελεῖ ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τοῦ πλησίον καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ συνειδήσεως. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διακηρύττει ὅτι ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ τοῦ ἐν οὐρανοῖς, οὗτος εἶναι ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τ. ε. εἶναι συνδεδεμένος μετ᾽ αὐτοῦ δι᾽ ἀγάπης στενωτάτης καὶ τρυφερωτάτης. Ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μιμεῖται τὸ παράδειγμα πάντων τῶν Ἁγίων, οἵτινες μετὰ θερμῶν δεήσεων ἐξητοῦντο ἀείποτε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν νὰ ποιῶσι τὸ πανάγιον αὐτοῦ θέλημα. Τέλος ὁ ἄνθρωπος ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἡμετέρου θείου προτύπου καὶ παραδείγματος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλθὼν ἐν τῷ κόσμῳ διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἦλθε διὰ νὰ κάμνῃ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ θέλημα, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ.

β΄) Ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπιδαψιλεύει ὑψίστας ὠφελείας εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας συνίσταται ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τῶν γονέων πρὸς τὰ ἴδια τέκνα καθὼς καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων τῶν τέκνων πρὸς τοὺς ἰδίους γονεῖς. Ἀμφότεροι δὲ ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ Θεοῦ θὰ διδαχθῶσι τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα καὶ διὰ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὸν Νόμον τοῦτον θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκπληρώσωσι ταῦτα. Ὁ πατὴρ ὑπὸ τοῦ θείου Νόμου δεδιδαγμένος κατανοεῖ ὅτι εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς θεότητος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι δι᾽ αὐτὴν ἡ θεία πρόνοια, ὅτι τὰ τέκνα αὐτοῦ εἶναι ἱερὰ παρακαταθήκη, ἣν ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ διὰ νὰ ἀναδείξῃ ταῦτα θεράποντας τοῦ Θεοῦ, μέλη τίμια τῆς πατρίδος καὶ πολίτας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀληθῶς! Εἰς ποῖον μεγαλεῖον ἐξυψοῖ τὸν πατέρα ὁ θεῖος Νόμος! Πόσον ὡραίαν δρᾶσιν ἐνεπιστεύθη αὐτῷ! Καὶ ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ κατανοεῖ τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν, καὶ τὸ σοβαρὸν τῶν ἑαυτοῦ ὑποχρεώσεων. Ὁ θεῖος Νόμος ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ὁ θεῖος Νόμος θὰ διδάξῃ αὐτὸν ἀκόμη καὶ τίνι τρόπῳ νὰ ἐκπληροῖ ταῦτα, οὗτος δὲ θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Νόμου τούτου.

᾿Αφ᾿ ἑτέρου τὰ τέκνα δεδιδαγμένα ὑπὸ τοῦ θείου Νόμου τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα πρὸς τοὺς ἰδίους γονεῖς καὶ ὑποτασσόμενα τῷ Νόμῳ τούτῳ θὰ πληρώσωσιν αὐτοὺς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς θὰ θεωρῶσιν ὡς ἀντιπροσώπους τῆς θεότητος, ὅπερ ἔσται δι᾿ αὐτοὺς τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου, ὁ δὲ σεβασμὸς θὰ ἐξυψωθῇ μέχρι λατρείας, ἡ ὑπακοὴ εἰς αὐτοὺς ἔσται ἑκουσία καὶ πρόθυμος, ἡ ἀγάπη αὐτῶν θὰ ἐκδηλωθῇ διὰ πράξεων μεστῶν τρυφερᾶς καὶ λεπτῆς φιλοστοργίας, ἡ δὲ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωσις αὐτῶν ἔσται ἀπεριόριστος.

᾿Ιδοὺ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐπιδαψιλεύει εἴς τε τὸ ἄτομον καὶ τὴν οἰκογένειαν ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑποταγὴ καὶ ὑπακοὴ εἰς τὸν θεῖον Νόμον. ῾Οποῖα δέ τινα ἀγαθὰ αὐτὴ αὕτη ἡ σωτήριος ὑποταγὴ ἐπιδαψιλεύει καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦτο καταδείξομεν εἰς τὴν ἑπομένην ὁμιλίαν.

῎Ας ἀπαρνηθῶμεν, Χριστιανοί μου ἀγαπητοί, τὸ ἡμέτερον ἁμαρτωλὸν θέλημα καὶ ἂς ὑποταχθῶμεν καὶ ἂς ὑπακούωμεν εἰς τὸ πανάγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα. Διὰ τῆς ὑποταγῆς ταύτης θὰ δυνηθῶμεν καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογενειάρχαι νὰ ζήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ. ῾Η ὑποταγὴ αὕτη μόνη καὶ ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸ θεῖον θέλημα θὰ παραμυθήσῃ ἡμᾶς ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ συμφοραῖς τοῦ παρόντος βίου. ῾Η ὑποταγὴ αὕτη τέλος θὰ ἀναδείξῃ ἡμᾶς γνήσια τοῦ Θεοῦ τέκνα καὶ κληρονόμους τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. «*Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,... γενηθήτω τὸ θέλημά Σου*». ᾿Αμήν.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

ΟΜΙΛΙΑ ΞΔ΄.

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΕΣΒΕΙΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«*Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,*
» *Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς*».

᾿Αγαπητοὶ ἀδελφοί.—῾Η ᾿Εκκλησία ἡμῶν τιμᾷ καὶ γεραίρει ἀνέκαθεν ὅλους τοὺς ῾Αγίους αὐτῆς, ἤτοι τοὺς Μάρτυρας καὶ ῾Ομολογητάς, τοὺς ῾Οσίους καὶ ᾿Ασκητάς, τοὺς ποιμένας καὶ Διδασκάλους· ἀνεγείρει ναοὺς ἐπ᾿ ὀνόματι αὐτῶν· ὥρισεν ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μαρτυρίου ἢ τῆς τελευτῆς αὐτῶν ἢ τῆς γεννήσεώς των· ἐπικαλεῖται δὲ καὶ τὴν πρεσβείαν αὐτῶν πλησίον τοῦ Θεοῦ ὡς φίλων αὐτοῦ. Εἴπαμεν δὲ ἄλλοτε, ὅτι ἡ τιμὴ αὕτη καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν ῾Αγίων ἡμῶν δὲν εἶναι διόλου ἀξιόμεμπτος εὐλάβεια· Διότι εἶναι ἡ δικαία τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Εἶναι δόξα καὶ αἶνος τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὸ εἶπε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν· δοξάσατε, λέγει, τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν

τοῖς οὐρανοῖς διὰ τῆς λαμπρότητος τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων σας. Εἴδαμεν δὲ ὅτι καὶ μὲ τὸ πρῶτον αἴτημα τοῦ Πάτερ ἡμῶν μᾶς ἐδίδαξεν ὁ ὁ Ἰησοῦς νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν εἰς τὴν καθημερινήν μας προσευχὴν νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἡμῶν νὰ ἁγιάζωμεν τὸ δεδοξασμένον ὄνομά του καὶ διὰ τῆς ἁγιότητος τῆς ἰδικῆς μας· «ἁγιασθήτω, » λέγει, τὸ ὄνομά σου».

Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων τῶν Ἁγίων, τοὺς ὁποίους ἐτίμησεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὡς ἀνθρώπους, οἵτινες διὰ τῆς πίστεως, διὰ τοῦ βίου, διὰ τοῦ ζήλου καὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν εὐηρέστησαν εἰς τὸν Θεὸν, δὲν ἀπέδωκε τόσην τιμὴν, τόσον σεβασμὸν, τόσην ἀγάπην, τόσην εὐλάβειαν ὅσον εἰς τὴν ἁγιωτέραν τῶν Ἁγίων τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, εἰς τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὴν ἀξιωθεῖσαν ἕνεκα τῆς ἁγνότητος καὶ ταπεινώσεως αὐτῆς νὰ γίνῃ Μήτηρ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ ἐπεκαλοῦντο ἤδη ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος τὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν αὐτῆς καὶ δὴ ἐν ὥρᾳ μάχης καὶ κινδύνου· ἱεροὶ δὲ ναοὶ εὐλαβῶς εἰς αὐτὴν ἀφιερούμενοι ἱδρύοντο πανταχοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἰδίως δὲ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἰουστινιανὸς, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ θαυμασίου Ναοῦ τῆς Ἁγ. Σοφίας, ἐκτὸς πλείστων ἄλλων δημοσίων κτιρίων ἀνήγειρε πανταχοῦ τοῦ ἀπεράντου Κράτους αὐτοῦ πρὸς τιμὴν τὴς Θεοτόκου πολλὰς Ἐκκλησίας τόσον μεγαλοπρεπεῖς καὶ μεγάλας καὶ πλουσίως καλλωπισμένας, ὥστε καὶ μίαν μόνην ἐξ αὐτῶν ἐὰν ἔβλεπέ τις, θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ἔργον θὰ ἤρκει νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ καθ᾽ ὅλον τὸν χρόνον τῆς βασιλείας του! Τόσην ἔκπληξιν ἐπροξένει ἡ ἔξοχος ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ διακόσμου τῶν ἱερῶν τούτων Ναῶν.

Ἀλλὰ δὲν διεγείρει εἰς ἡμᾶς ὀλιγωτέραν ἔκπληξιν καὶ μικρότερον θαυμασμὸν τὸ ἄπειρον πλῆθος καὶ ἡ θαυμασία ὡραιότης τῶν ὕμνων καὶ ᾀσμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν συνέθεσε καὶ ψάλλει πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Θεομήτορος καὶ πρὸς ἐπίκλησιν τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς. Ὅλη ἡ ἁγνοτάτη ἀγάπη, ὅλη ἡ βαθυτάτη εὐλάβεια, ὅλη ἡ αἰθεριωτάτη φαντασία, ὅλη ἡ καλλιέπεια, ὅλος ὁ εὐσεβὴς πόθος καὶ ἡ υἱϊκὴ ἀφοσίωσις, ὅλα ταῦτα συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐφιλοτέχνησαν τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ᾄσματα τῆς Θεοτόκου, οἵτινες ἐὰν ἤθελέ τις νὰ τοὺς συγκεντρώσῃ εἰς μίαν βίβλον, θὰ ἀπετέλουν ἕνα πολὺ ὀγκώδη τόμον, τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ ποιητικὴ ἔμπνευσις, ὁ πνευματικὸς πλοῦτος καὶ ἡ ἐσωτερικὴ καλλονὴ θὰ ἦσαν προσόντα ἀνώτερα κάθε λιθίνου ναοῦ.

Δὲν γίνεται ἱερὰ Ἀκολουθία μεγάλη ἢ μικρὰ, ἑσπερινὴ ἢ ὀρθρινὴ, χωρὶς νὰ γίνῃ μνεία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρὸς ἔπαινον καὶ πρὸς αἴτησιν τῶν πρεσβειῶν της. Εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν μετὰ τὴν πρώτην μεγάλην Συναπτὴν, διὰ τῆς ὁποίας δεόμεθα τοῦ Κυρίου νὰ μᾶς παράσχῃ πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὅσων ἔχομεν χρείαν ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ, παρακαλοῦμεν κατόπιν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ μᾶς δωρήσῃ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν· ἐπικαλούμεθα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰς πρεσβείας τῆς παναγίας Αὐτοῦ Μητρός· διὸ καὶ ψάλλομεν τὸ οὕτω καλούμενον πρῶτον Ἀντίφωνον· «Ταῖς πρεσβείαις » τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς», τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνομεν τρεῖς

ἢ καὶ πέντε φοράς, θέλοντες διὰ τῆς τριπλῆς ἢ πενταπλῆς ταύτης ἐπαναλήψεως νὰ φανερώσωμεν τὴν θερμότητα τῆς εὐλαβείας καὶ ἀφοσιώσεως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξαιτούμεθα τὰς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς καὶ Σωτῆρα ἡμῶν.

Διατί δὲ ἐξ ὅλων τῶν Ἁγίων ἐπικαλούμεθα συχνότερα καὶ θερμότερα τὴν μεσιτείαν τῆς Θεοτόκου πλησίον τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς; Διότι γνωρίζομεν, ὅτι ἔχει μεγάλην ἰσχὺν ἡ δέησις τῆς φιλοστόργου Μητρός, ὅταν ἀπευθύνεται αὕτη πρὸς εὐμενῆ καὶ φιλάγαθον Υἱόν. «Πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν δεσπότου». Διατί ἄλλο; Διότι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τὴν Παναγίαν δὲν τὴν θεωροῦμεν Μητέρα μόνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν ἔχομεν καὶ Μητέρα ἰδικήν μας, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν καὶ σεβόμεθα καὶ τιμῶμεν ἀπείρως περισσότερον τῆς φυσικῆς μας μητρός, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπικαλούμεθα θερμῶς εἰς πᾶσάν μας θλῖψιν, εἰς κάθε μας πόνον καὶ ἀνάγκην, εἰς κάθε τόπον καὶ περίστασιν.

Καὶ ποῖος πράγματι ἐξ ἡμῶν δὲν ἐπεκαλέσθη μυριάκις τὴν Παναγίαν του; Ἐκτυπήσαμεν κάπου; Παναγία μου, ἀναφωνοῦμεν. Σεισμὸς γίνεται; Χριστὲ καὶ Παναγία μου, φωνάζομεν. Εἶναι τρικυμία καὶ τὸ πλοῖον κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὰ μανιώδη κύματα; Αἱ γοεραὶ ἐπικλήσεις τῆς Παναγίας ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν ἀποτελοῦν ὁλόκληρον τραγικὴν συναυλίαν. Παναγία μου, βοήθησε. Ταξειδεύει ὁ υἱὸς ἢ ὁ σύζυγος, ἢ εὑρίσκονται οὗτοι εἰς τὸν πόλεμον. Παναγία μου καὶ σῶσέ μου τὸν ἄνδρα μου, τὸ παιδί μου· αὐτὴ εἶναι ἡ διαρκὴς προσευχὴ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός. Ἀσθενεῖ βαρέως ἡ μοναχοκόρη τῆς μητρὸς καὶ φοβεῖται μεγάλως ἡ φιλόστοργος μητέρα· τὰ θάρρη της ἔχει εἰς τὴν Παναγίαν. Μίαν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀσθενὴς φαίνεται, ὅτι κοιμᾶται ἥσυχος, τί κάμνει ἡ εὐλαβὴς μητέρα; Ἔρχεται τρέχουσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πότε στέκεται ὀρθία καὶ πότε γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ἦλθα, τῆς λέγει, Παναγία μου, ἦλθα τὸν πόνον μου νὰ σοῦ εἰπῶ ποῦ ἔχω εἰς τὴν ψυχήν μου. Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σὲ προστάτην, τὸ ἠξεύρεις. Δέσποινά μου. Πρόφθασε λοιπόν, τὴν χάριν σου μή μου ἀρνηθῇς· ἠσθένησεν ἡ κόρη μου, φοβοῦμαι μὴν ἀποθάνῃ. Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, λευκὴ τοῦ κόσμου σκέπη· μόνην μὲ βλέπει σήμερον ἡ χρυσῆ εἰκόνα σου· δὲν ἦλθε σήμερον ἡ κόρη μου, τὰ κανδήλιά σου νὰ ἀνάψῃ. Δὲν δύναται νὰ κινηθῇ. Ἦλθον νά σε παρακαλέσω, Παναγία μου, τὴν κόρην μου νὰ ἰατρεύσῃς, πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ. Καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν προσευχὴν αὐτῆς ἡ μήτηρ αὕτη ὡς ἑξῆς εἰς τὴν ἰδικήν της γλῶσσαν. «Ἄχ! σ' ἐξορκίζω εἰς » τὴν μετὰ τοῦ τέκνου τὴν πρώτην, εἰς τὸ πρῶτόν του χαμόγελο, εἰς τὴν » σκεπτικήν του νειότη· σ' ὁρκίζω εἰς τὸν βαρὺν σταυρόν του, εἰς τὸ ἀκάν» θινον στεφάνι του, νὰ γιάνῃς τὴν ἀγαπητήν μου κόρην, διότι θ' ἀπο» θάνῃ. Ἄχ! κάμε μου τηνε καλά, καλή μου Παναγία, λαμπάδα εἰς τὴν » εἰκόνα σου ν' ἀνάψω τὴν ἁγίαν, μεγάλην ὡσὰν τὸ σῶμά της, λευκὴν ὡς » τὴν ψυχήν της, ἐμπρός σου ν' ἀκτινοβολῇ καθὼς οἱ ὀφθαλμοί της. Ἄχ! » κάμε μου τηνε καλά, ἡ χάρις σου ἂς τήνε γιάνῃ, δὲν θέλω ἡ κόρη μου, » δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃ!

Ἡ θερμοτάτη αὕτη δέησις πρὸς τὴν Θεοτόκον εἶναι δέησις, τὴν ὁποίαν συνέθεσεν εἰς ὡραιοτάτους στίχους ἕνας ἐκ τῶν νεωτέρων μας ἐθνικῶν

ποιητῶν, τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία ἦτο ἴση πρὸς τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὁποίαν δέησιν ἀποδίδει εἰς τὴν μητέρα τῆς ἀσθενοῦς κόρης, διότι ἐκφράζει πιστῶς τὸν μητρικὸν φόβον ὑπὲρ τοῦ τέκνου καὶ τὴν μητρικὴν ἐλπίδα πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ὅλοι μας λοιπὸν τὴν ἐπικαλούμεθα τὴν Παναγίαν εἰς στιγμὰς ἀγωνίας καὶ φόβου, εἰς στιγμὰς κινδύνου καὶ παραζάλης, εἰς πᾶσαν δυσκολίαν τοῦ βίου μας. Καὶ τὴν ἐπικαλούμεθα τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου καὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἀπαίδευτοι, καὶ ἰδιῶται καὶ βασιλεῖς, καὶ ἄποροι καὶ πλούσιοι, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ μητέρες καὶ κόραι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐδῶ περὶ τῶν πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφέρω εἰς τὸν παρόντα λόγον μίαν ὡραίαν σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὴν ὁποίαν συνέγραψεν εἷς ἐκ τῶν συγχρόνων μας πολυμαθῶν καὶ εὐσεβῶν ὁμογενῶν. Τίς ἀπὸ σᾶς, λέγει οὗτος, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, εἰς νέους καὶ γέροντας· τίς ἀπὸ σᾶς ἐν ἡμέραις θλίψεων, εἰς στιγμὰς ὀδύνης, δὲν ἐστέναξεν ἐπικαλούμενος τὸ ἅγιον τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὄνομα; Τῆς μητρός, καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν φιλτάτων. Διότι ἠγαπήθητε βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπὸ τοῦ πατρός σας· ἠγαπήθητε ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, ὑπὸ τῶν συζύγων, ὑπὸ τῶν τέκνων, ὑπὸ τῶν φίλων. Ποτὲ ὅμως δὲν ἠγαπήθητε, οὐδὲ θέλετε ἀγαπηθῆ ὅσον ὑπὸ τῆς μητρός σας. Ὅλαι αἱ μελῳδίαι τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ἀγάπης συναρμολογοῦνται εἰς μίαν οὐράνιον ἁρμονίαν ἐντὸς τῆς μητρικῆς καρδίας. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἡ ἀγάπη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν, ὅτι εἶναι μεγαλυτέρα τῆς γνώσεως, μεγαλυτέρα τῆς ἐλπίδος, μεγαλυτέρα καὶ ἀπὸ τὴν πίστιν, εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ μητρική. Ἀπ' ἐδῶ προέρχεται ἡ ἐνδόμυχος κραυγή μας, ἡ ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειαν ἐκείνην καὶ τὴν εὐλογίαν εἰς πᾶσαν ὑπερβολικὴν ἀλγηδόνα τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἢ τοῦ σώματος. Ἀλλ' ἡ Δέσποινα, ἡ γεννήσασα τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, ὅπως τὴν ὀνομάζουν τὰ ἐκκλησιαστικά μας ᾄσματα, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ πνευματικὴ μήτηρ ὅλου τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος; Τί δὲ συμφωνότερον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν παρὰ τὸ νὰ προσφεύγωμεν εἰς τὴν μεσιτείαν τὴν ἀμετάθετον, εἰς τὴν προστασίαν τὴν ἀκαταίσχυντον, εἰς τὰς πρεσβείας τῆς πνευματικῆς ἐκείνης Μητρός μας εἴτε διὰ νὰ δηλώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, εἴτε διὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν παντοδύναμον αὐτοῦ ἀντίληψιν;

Καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ ὡς ἔθνος ἔχομεν πολλάκις εὐεργετηθῆ ὑπὸ τῆς Θεοτόκου καὶ ὀφείλομεν διὰ τοῦτο ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἐκφράζομεν διὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἢ τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας. Διότι ποῖος ὁ λόγος νὰ καθιερωθῇ ὁ θαυμάσιος οὗτος ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Θεοτόκον; Ἡ προστασία τῆς Παναγίας, εἰς τὴν ὁποίαν στηριζόμενοι οἱ βυζαντινοὶ προπάτορές μας ἠδυνήθησαν νὰ ἀγωνισθῶσι τόσον γενναίως, ὥστε νὰ σώσουν ὄχι μόνον τὴν Πόλιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους ἐπιδρομὰς τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Ἀράβων.

«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια! Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν,
» εὐχαριστήρια ἀναγράφει σοι, ἡ πόλις σου, Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα

» τὸ κράτος ἀπροσμάχητον ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα » κράζω σοι, Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε». Οὗτος εἶναι ὁ ἐπινίκιος Ὕμνος, τὸν ὁποῖον συνέθεσε τότε ὑπὲρ τῆς πολιούχου Παναγίας εὐγνωμονοῦσα ἡ διασωθεῖσα ἐκ τῶν βαρβάρων Πόλις, καὶ τὸν ὁποῖον ὕμνον δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία νὰ ψάλλῃ εἰς τοὺς ναούς της κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Ὁ ὕμνος οὗτος μετὰ καὶ τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, οἵτινες ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται κατ᾽ ἔτος μετὰ μεγάλης κατανύξεως, μᾶς ἐνθυμίζουν διαρκῶς τὸ καθῆκον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς Ἕλληνες πρὸς τὴν Παναγίαν, ἥτις εἶναι ἡ φιλοστοργοτάτη πνευματική μας Μήτηρ, ἥτις εἶναι προσέτι ἡ προστάτρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὸ στήριγμα τῆς βασιλείας καὶ ἡ σώτειρα τοῦ Ἔθνους μας εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον.

Διότι, ὅταν ὁ τόσον σοφὸς καὶ προνοητικὸς ἅγιος Κωνσταντῖνος ἔκτιζε τὴν ὁμώνυμόν του Πόλιν, τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ὑλικοῦ πλούτου καὶ τῆς τέχνης καὶ τοῦ πνεύματος, προνοῶν περὶ τῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα διατηρήσεως αὐτῆς ἀνέθεσε τὴν περὶ αὐτῆς προστασίαν εἰς τὴν Θεοτόκον. Ψάλλοντες δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου, ἀφοῦ ἀναφέρομεν τὸ γεγονὸς τῆς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀφιερώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Θεοτόκον, παρακαλοῦμεν αὐτήν, τὴν Παναγίαν, νὰ μᾶς διατηρῇ τὴν Πόλιν σώαν καὶ ἀβλαβῆ, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, νὰ τὴν παραδώσῃ πάλιν εἰς ἡμᾶς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει. Εἴθε δὲ καθὼς Κωνσταντῖνος ὁ πρῶτος ἦτο ὁ κτίτωρ καὶ ἱδρυτὴς τῆς Πόλεως, Κωνσταντῖνος δὲ ὁ ἑνδέκατος ἦτο ὁ τελευταῖός μας Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ, τοιουτοτρόπως καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, ὁ ἔνδοξος νικητὴς τῶν δύο τελευταίων μεγάλων πολέμων νὰ συνεχίσῃ τὴν σειρὰν τῶν Βυζαντινῶν μας Αὐτοκρατόρων, ἀνακτῶν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ στήνων εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσάν του ὡς Κωνσταντῖνος ὁ δωδέκατος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὡς καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν Ἁγίων, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐπικαλούμεθα μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν πίστιν μας νὰ συνδυάζωμεν μὲ θεάρεστα ἔργα. Εἰς τὸν βίον μας τὸν Χριστιανικὸν ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπ᾽ ὄψει τὸ παράδειγμα τῆς Θεοτόκου, διάγοντες μὲ ταπείνωσιν εἰς τὴν καρδίαν, μὲ εὐλάβειαν πρὸς τὸν Θεόν, μὲ ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ, μὲ τὴν ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων. Τότε δυνάμεθα πεποιθότως νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ μᾶς σώσῃ ὁ Σωτὴρ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, τὰς ὁποίας ἐπικαλούμεθα ἐν καιρῷ τῆς Λειτουργίας, ψάλλοντες «ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτό» κου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς». Γένοιτο!